

sigt eller har ført til Offerets økonomiske Ruin. Afpresningsbegrebet i § 281 er i øvrigt uheldigt formuleret.

3) Ogsaa ved *Medvirken til Fosterdrab*, Straffelov § 242, jfr. Lov af 18. Maj 1937 § 6, burde der fastsættes et højere Minimum for den professionelle Medhjælper, og i *alt Fald* burde Udtrykket „for Vindings Skyld“ afløses af Ordene „mod Betaling“. Meningen har ganske sikkert været den samme (jfr. ogsaa § 230), og saaledes fortolkes Udtrykket ogsaa af juridiske Dommere. Men Lægdommere vil være tilbøjelige til at forstaa Udtrykket „for Vindings Skyld“ snævrere, som sigtende til, at *Bevæggrunden*, Motivet, skal være at skaffe sig Vinding, og derfor ogsaa til at anse den strengere Straf for udelukket, naar Gerningsmanden ikke har taget højere Betaling end rimeligt for den foretagne — ganske vist ulovlige — Operation.

4) Maximum i § 253 — 3 Maaneders Hæfte for ikke at komme den, der er stedt i Livsfare, til Hjælp — forekommer mig urimelig lavt og burde forhøjes f. Eks. til 6 Maaneders Fængsel. Undladelsen af at hjælpe *kan* være saa uforvarlig, at den nærmer sig til positivt Drab. Strfl. 1866 § 199 havde et Maksimum af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder.

5) Ved *alle* de i Straffeloven omhandlede saakaldte Undladelsesforbrydelser — §§ 141—143, 156, 185, 253, 255 — burde Uagtsomhed inddrages som strafbart. Straffen kan i alle de nævnte Bestemmelser gaa ned til den laveste Grad af Bøde, men der kræves Forsæt som Strafbarhedsbetingelse, og det vil i Praksis ofte være vanskeligt at forkaste den Tiltaltes Forklaring om, at han kun har handlet uagtsomt.

Der burde i Straffeloven optages en almindelig Bestemmelse som den, der var foreslaaet i Kommissionsudkastet af 1912 § 39 og forefindes i den norske Strfl. § 40, hvorefter Undladelsesforbrydelser er strafbare, ogsaa naar Lovovertrædelsen er begaaet af Uagtsomhed, medmindre det modsatte har særlig Hjemmel.

6) Bestemmelsen i § 63 om, at „ingen kan holdes tilbage i Arbejdshus ud over 5 Aar“, er uklar, idet man ikke kan se, om det betyder, at ingen kan holdes tilbage mere end 5 Aar i Træk, selv om der er overgaaet ham flere Domme til Arbejdshus, navnlig i det Tilfælde, at en Arbejdsfange, hvad ikke sjældent sker, undviger og begaar en Række nye Forbrydelser, der medfører, at han paa ny dømmes til Indsættelse i Arbejdshus, eller om det betyder, at han efter *hver enkelt Dom* ikke kan holdes tilbage mere end 5 Aar, men hvis han f. Eks. er dømt 2 Gange, kan holdes tilbage indtil 2×5 Aar i Træk. Det er mig ogsaa bekendt, at der inden for Rigsadvokaturen og Fængselsnævnet hersker delte Meninger herom. Begge Forstaaelser fører imidlertid til urimelige Resultater.

En Arbejdshusfange, der undviger og begaar nye Forbrydelser, kan naturligvis som ogsaa forudsat i § 69, idømmes almindelig Fængselsstraf for disse og derefter tilbageføres til Arbejdshuset til fortsat Hensiddens i dette efter den første Dom. Mere stemmende med Arbejdshusbehandlings Formaal vilde det være at *omsætte* den af ham for de nye Forbrydelser forskyldte Fængselsstraf til Arbejdshus i samme Tidsrum, saaledes at dette medførte en tilsvarende Forlængelse af Opholdet i Arbejdshuset, uden Hensyn til om Undvigelsen er sket paa et tidligere eller senere Tidspunkt efter hans første Indsættelse.

Ærbødigst

Oluf H. Krabbe.